

kunne have gjort sig gjældende under eller forinden et Slag begyndte, — da vilde det vistnok have seet sørgeligt ud. Men da nu det Modfatte har været Tilfældet, og da denne Tanke ikke er opstaaet i en eneste af vore Krigeres Bryst, saa lad os heller ikke her, naar vi skulle votere Noget til dem, for at de kunne henleve Resten af deres Dage saa behageligt, som muligt, indskrænke os, som det tidligere er udtalt, til det Nødtørstigste, men derimod søge at gjøre det saa godt for dem, som det staaer i vor Magt, lad os ikke bruge det Udtryk, at Statskassens Lærv her gjør det nødvendigt, ikke at gaae saavidt, som vi alle ønskede. Saaledes som Loven foreligger fra Regjeringen, finder jeg det ganske i sin Orden, at det staaer, som det er os forelagt; det er ogsaa et Princip, som jeg finder er fuldkommen rigtigt, og som Regjeringen ogsaa har udtalt ved flere Leiligheder gjennem de høitærede Ministre, at den ikke bør stille sig paa Følgesens Gebeet; men Regjeringen har ved flere Leiligheder viist, at saasnart der er yttret Noget i denne Retning af Rigsdagens Medlemmer, er den med Fornøielse gaaet ind derpaa. Jeg vil altsaa ogsaa haabe, at hvis Rigsdagen skulde blive enig om at vedtage vort Endringsforslag, vilde Regjeringen med Velvillie optage det. Jeg skal derfor fremdeles anbefale Forslaget til Thingets Velvillie.

Flensborg: Maa det være mig tilladt at sige nogle Bemærkninger til, hvad den sidste ærede Taler yttrede? Da den i vort sidste Endringsforslag foreslaaede Tidsfrist af 1 Aar, inden hvilket Ægtefælle skulde være indgaaet af den, der, for han blev Invalid, var bunden ved Ægtefællensløfte, syntes at kunne foranledige en ulige Stilling for dem, der i den sidste Krig ere blevne Invalid, have vi stillet dette nye Endringsforslag. Vi vilde egentligt helst have holdt os saameget som muligt til det forrige, altsaa indskrænket os til dem, der, forinden de bleve Invalid, vare forlovede, for at undgaae den Ulempe, at ikke Saa, skøndt de ikke tidligere vare bundne ved Ægtefællensløfte, ved at gifte sig, efterat de vare blevne Invalid, skulde kunne bebyrde Statskassen; men da det muligt kunde erindres mod Forslaget, — hvad sidste

Gang ogsaa blev bemærket, — at det Spørgsmaal, om Ægtefællensløftet derefter kunde antages at være tilstede, kunde, naar man ikke vilde gjøre strenge Fordringer, give Anledning til Tvivl og Vilkaarlighed, eller paa den anden Side, naar man vilde gjøre strenge Fordringer for at faae det konstateret, medføre, at saare Saa vilde nyde Godt af vor Forslag, — er det, at vi nu have affattet det ganske overensstemmende med Folkethingets Forslag derhen, at det kun fordres, at Ægtefælle skal være indgaaet, inden Invaliderne ere antagne til Forsørgelse. Det kan dog ikke præsumeres, at ville medføre nogen stor Ulempe, at det saa bliver noget ubestemt, hvorlange Invaliden har det i sin Magt at fordre saadan Understøttelse af Staten; thi det maa dog antages, at Enhver, der kommer i den sørgelige Stilling at blive Invalid, saasnart som muligt vil stræbe efter at erholde den Understøttelse, der kan tilkomme ham. Nogen Billighed taler ogsaa for, at Ægtefællensløftet skal være sluttet, for Forsørgelsens meddelelse, for at man ved Forsørgelsens Meddelelse kan have nogen Idee om, i hvilket Omfang der kan antages at ville blive gjort Forsørgelse paa Statskassens Hjælp. Som sagt, vi havde i Statskassens Interesse i vort tidligere Forslag indskrænket os til dem, der vare forlovede; men vi indsee ikke rettere, end at Billighed i høj Grad ogsaa taler for Forslaget, som det nu er, og at Hensynet til Statskassen i en Sag, som denne, bliver det mere underordnede. Forresten seer man af den Forestilling, som den Commission afgav, der var nedsat i Anledning af Slaget den 2den April til de Dødsedes Understøttelse, og hvis Indstillinger under 26de Marts 1802 samtlige bleve approberede, at man dengang har taget særdeles Hensyn til, hvorvidt de Faldne eller de af deres Saar Døde vare forlovede, idet man satte den efterladte Forlovede ved Siden af Enken, uden at fordre Ægtefællensløfte konstateret saaledes, som Arveanordningen af 1813 nu har gjort. Maa det være mig tilladt at anføre nogle saa Steder af denne Forestilling, de ere ganske korte. Her staaer et Sted i Forestillingen: „Enker efter Mand, som faldt i Slaget eller siden døde af deres Dødsning, anseer Commissionen kvalificerede til Understøt-